75 років Служби Народові

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. в Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXV. Ч. 217. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 22-го ЛИСТОПАДА 1968 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, NOVEMBER 22, 1968 No. 217. VOL. LXXV.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Четвер, 21 листопада 1968

В АМЕРИЦІ

ГРУПА ЛІБЕРАЛЬНИХ ДЕМОКРАТИЧНИХ конґресменів старається мати провід в Палаті Репрезентантів в 91-ім Конґресі. Демократи здобули цього року 243-ох конґресменів, а республіканці 192-ох. Ліберальні демократи мають тепер 140 конґресменів. Вони старатимуться обсадити своїми членами палатні комісії. Численні конґресмени не вдоволені зі спікера Палати Джана МекКормека, але демократи не будуть пробувати посадити когось іншого на цьому становищі. Демократичні конґресмени зійдуться перед відкриттям Конґресу, в дні 3-го січня, щоб нарадитися над вибором спікера та обсадою палатних комісій. Є пропозиція, щоб скасувати сеньйорати при обсаджуванні комісій, але нема виглядів на це, щоб вдалося це здійснити. Головами й членами комісій є консервативні конґресмени, бо вони є сеньйорами. Стараються про те, щоб голови комісій були відповідальні перед більшістю комісії та не могли саботувати волю більшости її членів, як це тепер деколи діється.

НОВОВИБРАНИЙ ВІЦЕ - ПРЕЗИДЕНТ Спіро Т. Еґню вернувся з відпочинку в Порто Ріко і приготовляється до праці на новому становищі у Вашинґтоні, але має ще перемогти численні труднощі. Як губернатор Мериленду він користав із урядового помешкання, що складалося з 65-ох кімнат. Як віце - президент він мусить винаймити собі мешкання, бо немає окремого дому для віце - президента, хоч в 1966 р. Конґрес схвалив був 750,000 на будинок для віце - президента, але з огляду на війну цієї суми не схвалили до видаткування. Уряд ЗСА має місце для віце - президента, де він може працювати, але не має для нього мешкання, де б він мав жити з жінкою та 4-ма дітьми. Еґню має координувати працю Уряду зі стейтами та з містами.

СУДДЯ НЕ ХОЧЕ ЗМЕНШИТИ КАВЦІЮ заарештованим двом синам Агмеда Раґема Намера 19-річному Абдові Агмерові та 21-річному Гуссаїнові Агмадові Намерові. Батько є звільнений за кавцією 25,000 дол., він є американським громадянином. Його сини не є американськими громадянами. Всім трьом їм початково визначені були кавції по 100,000 дол. Сини не можуть дати кавції по 25,000 дол., і їхній адвокат Дейвід Ф. Прайс просив суддю зменшити їм кавцію до 7.500, бо вони не винні, свідок, який доніс на всіх трьох Намерів, є пияком, його вигнали зі свого мешкання Намери, і він пімстився за це на своїх добродіях, в яких мешкав, та видумав оскарження, що це вони плянувати вбити кандидата на президента Ричарда М. Ніксона.

ЕПІДЕМІЯ ЕМФІЗЕМИ ПОШИРЕНА тепер в стейті Ню Джерзі та в інших стейтах. Є це недуга легенів, і вона виникає внаслідок куріння цигарок. Її наслідки деколи бувають дуже тяжкі і навіть смерть часом, але д-р Оскар Авербах із шпиталю Ветеранської Адміністрації потішає тим, що легко запобігти цій недузі: припинити куріння, бо „куріння цигарок — це найважніша причина емфіземи". На емфізему нездужає тепер і лікується в шпиталі св. Варрави в Нюарку провідник республіканської меншости в Сенаті сенатор Еверетт МекКінлі Дірксен. Знищеної частини легенів емфіземою не можна вилікувати, але припинення куріння стримує дальше нищення легенів. Сенатор Дірксен має 72 роки, він перевибраний на третю 6-річну каденцію як сенатор ЗСА.

У СВІТІ

ФРАНЦІЯ СХИЛЯЄТЬСЯ до тіснішої співпраці з збройними силами Атлантійського Союзу (НАТО) — стверджують американські обсерватори у Парижі. Французька фльота взяла участь у великих морських маневрах НАТО на Середземному морі в осені цього року, а тепер французи повідомили новостворену морсько - летунську команду НАТО в Неаполі, що французьке летунство переводитиме стежні лети над Середземним морем, слідкуючи за всіма рухами совєтської воєнної фльоти. Франція стурбована заходами Совєтського Союзу встановити свої морські бази не тільки в Єгипті, але і в Альжирі і таким чином наблизитись до Ґібральтару та південної Франції. Інвазія СССР до ЧССР переконала Францію про загрозу збоку СССР.

В ЗАХІДНЬО - АФРИКАНСЬКІЙ ДЕРЖАВІ МАЛІ ВІДБУВСЯ безкровний державний переворот, при чому молоді старшини скинули з влади й ув'язнили диктаторського президента Модібу Кейту, який від якогось часу щораз більше схилявся наліво, а після повороту з недавньої подорожі до Комуністичного Китаю носив туніку на моду Мао Тсе-тунґа й дозволив на проголошування в столиці держави Бамако гасла: „Всі народи світу кохають вождя Мао Тсе-тунґа й дозволив на проголошування в столиці всі державні будинки, летовища й радіостацію. Нова влада проголосила, що в Малі відбудуться вперше демократичні вибори.

АМБАСАДОРИ ЗСА И БРИТАНІЇ В ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЯХ ВІДМОВИЛИСЯ взяти особисто участь у прийнятті в совєтській амбасаді з нагоди роковин жовтневої контрреволюції і вислали туди своїх нижчих урядовців. Зате американський амбасадор Дж. Р. Віґґінс й британський амбасадор лорд Карадон прийшли на прийняття до чеської дипломатичної місії при ОН з нагоди приїзду чеського парляментарного посла, проф. Павела Рапоса.

НАЙВИЩИЙ СУД РОСІЙСЬКОЇ ФССР ВІДКИНУВ відклик п'ятьох засудженців, які дістали кари від 2-ох до 5-ох років заслання чи каторжних робіт за участь у демонстрації проти інвазії до Чехо - Словаччини, що її перевели на Червоній площі 25 серпня ц. р. Очевидно, що в Совєтах суди підпорядковані партії і діють задля придбання признання збоку партійних садистів.

ПАПА ПАВЛО VI ВИСЛАВ ТАКОЖ заклик до уряду в Греції, щоб той помилував засудженого на смерть виконавця невдачного атентату проти життя прем'єра Ґеорґа Пападопульоса, військового дезертира Александроса Панаґуліса. Більшість західніх державних мужів, а також совєтський уряд, вислали грецькому урядові подібні просьби, мотивовані гуманітарними причинами.

У ЛОНДОНІ ВІСІМ ДІЛЬНИЦЬ ПІДЛЯГАЮТЬ контролі урядові зберігання історично - архітектурних пам'яток. Цей уряд обмежує приватних підприємців, будівельні фірми й різні установи, що хочуть нищити давні будівлі і ставити на їх місце новітні, вищі, достосовані до торговельних або мешканевих потреб. Уряд хоче зберегти давній характер різних дільниць старого Лондону.

Аполло 8 готовий до кружляння навколо Місяця в грудні цього року

Кейп Кеннеді, Флорида. — Віце-президент Гомфрі є головою Національної Космічної Ради і як такий відвідав летовище космічних летів на Флориді та впродовж п'ятьох годин переводив інспекцію програм Аполло 8 та Аполло 9. Директор програми Аполло 8 Вілліям Шнайдер звітував після візити Гомфрі, що „все готове до того, щоб підтримати головну ціль програми Аполло — дістатися на Місяць". Шнайдер склав повищу заяву після докладної перевірки космічного корабля та його ракети Сатурн 5, яка ствердила все в порядку. Має ще відбутися перевірка одіння астронавтів, яка має закінчитися 7-го грудня. Астронавти з Аполло 8 Френк Борман, Джеймс Лавелл і Вілліям Андерс знайшли час на це, щоб звітувати віце-президентові Гомфрі про підготову до своєї місії. Вони мають відбути шестиденну космічну подорож, що почнеться 21-го грудня. Г. Гомфрі обіцяв бути присутнім при старті, якщо йому обставини дозволять. Гомфрі оглянув і космічний корабель Аполло 9, який має летіти в космос в лютому 1969-го року. Гомфрі повідомив урядовців в Кейп Кеннеді, що він поінформує новообраного віце президента Спіра Т. Еґню, який також буде після 20-го січня головою Національної Космічної Ради.

Гомфрі пропонував Рокефеллерові віце-президентуру під час виборчої кампанії

Ню Йорк. — Аж тепер виявляється, що близький співробітник демократичного кандидата на президента Гюберта Г. Гомфрі під час виборчої кампанії пропонував нюйоркському губернаторові республіканцеві становище віце-президента. Це зробив був колишній губернатор із Массачусетс Ендікатт Пібоди який під час виборчої кампанії в користь Гомфрі був координатором в стейті Пенсилвенія. Представник віце-президента Гюберта Г. Гомфрі у Вашинґтоні заявляє, що віце-президент не робив цієї пропозиції Рокефеллерові особисто. Пресовий секретар Гомфрі твердить навіть, що Гомфрі не уповажнював Пібоди до того, щоб робив цю оферту Рокефеллерові. Сам Рокефеллер заявив коротко в цій справі: „Без коментарів!" Пібоди відпочиває на яхті на Караїбському морі і сказав, що він вияснить цю справу після повороту до Вашинґтону. Пібоди мав аж двічі телефонічно розмовляти з Рокефеллером в цій справі. Перший раз під час Республіканської Конвенції в Маямі, а вдруге під час Демократичної Номінаційної Конвенції в Шикаго. З близьких кол до Рокефеллера заявляють, що Пібоди діяв в порозумінні з Гомфрі.

Пожежа і можливість нових експльозій утруднюють рятункову акцію в копальнях у Вірджінії

Фармінґтон, Вест Вірджінія. — 20-го листопада пожежа в копальнях у Вірджінії не дозволяла рятувати 78-ох вуглекопів, які від 19-го листопада знаходяться глибоко під землею, бо експлозія відтяла їм дорогу до виходу. З засипаних 99-ох вуглекопів вдалося врятувати 21-го, а решта 78 знаходяться в копальнях, і не знати, що з ними діється, бо не можна нав'язати з ними контакту. 20-го листопада повторилася експлозія, яка спричинила пожежу, гаряч якої не допускає до копальні рятункових відділів. Вдалося встановити прізвища тих 78-ох вуглекопів, які засипані. Це вже друга експлозія в копальнях у Вірджінії цього року. 21-го грудня 1951-го року 119 вуглекопів згинули були в копальні у Френкфорті, Іллиной. Рятункова акція продовжується, хоч утруднена гаряччю та чорним димом.

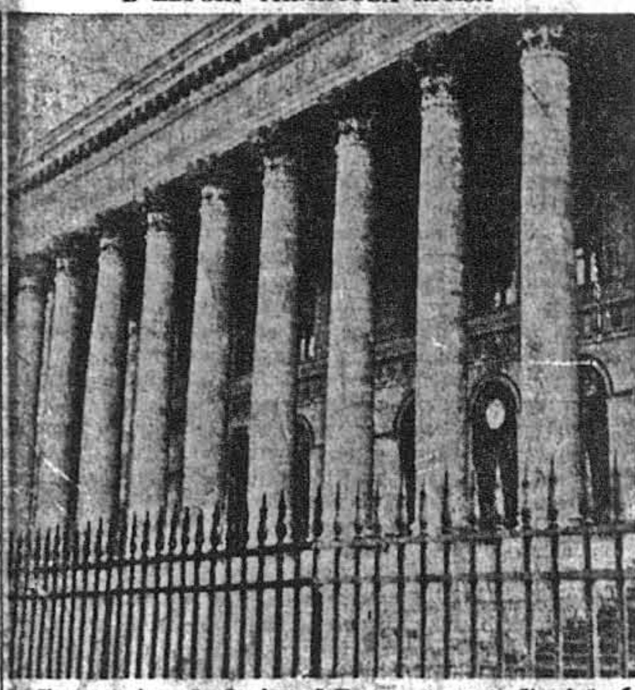
Нюйоркська громада складає Національний Даток

Ню Йорк. — Українська громада Великого Ню Йорку, яка минулого року здобула перше місце між всіми українсько-американськими громадами у збірці національного датку, змагається за вдержання свого першенства і в цім році. Комітет Об'єднаних Американсько-Українських Організацій, який виконує обовязки Відділу УККА, відбув в останніх днях дві окремі наради в справі переведення збірки датку поміж всіми громадянами у всіх дільницях міста. Остання нарада відбулася в суботу 16-го листопада 1968 р. в Народнім Домі в Ню Йорку, під проводом голови Комітету адв. Р. Гуглевича. На ній обговорено і запляновано утворення дільницевих комітетів для УНФонду в Манґеттені, Бронксі, Озон Парку, Асторії та ствердженo конечність найбільшої співпраці в збірці з окремими Відділами УККА в Північному Брукліні та Стетен Айленді. Збори ще раз вирішили, що ціллю цьогорічної збірки є $10,000. Голова комітету УНФонду д-р В. Вишиваний подав пляни переведення збірки національного датку та з представниками дільниць намічував склад дільницевих комітетів, який буде згодом проголошений. Приявні розібрали збіркові листи та летючки для роздачі в неділю під церквами. Намічено радіопередачі, оголошення в пресі та часті сходини збирачів. Збіркою відатимуть директори УНФонду в особах Євстахія Манацького і Лева Пришляка, які щодня урядуватимуть в кредитівці „Самопомочі" при Другій Евеню. Чергову нараду в справі УНФонду, при співучасті всіх місцевих, центральних та низових установ, намічено на середу, 27-го листопада о год. 7 вечером в УНДомі в Ню Йорку. В нараді взяв участь касир УККА Я. Падох, який поінформував приявних про хід збірки національного датку в цілім краю та подав ряд порад щодо місцевої збірки. Крім справ УНФонду на нараді обговорено багато інших справ місцевої громади, зокрема свята 22 Січня та Т. Шевченка.

ІМПРЕЗА „УКРАЇНКА В МИНУЛОМУ"

Едмонтон. — Заходами едмонтонського Відділу Об'єднання Українок Канади відбувся оригінальний показ української жіночої ноші праслячих верств у 8 — 18 сторіччях. Показ ноші був безпосередньо пов'язаний з такими історичними постатями як княгиня Ольга, дочки кн. Ярослава Мудрого, княгиня Анна Романова з синами, перша королева України Анна — дружина короля Данила та ін., включно з Марією Мазепою.

В ЕВРОПІ ФІНАНСОВА КРИЗА

В більшості країн Західньої Европи закрито біржі й обмежено банкові операції у зв'язку із валютовими спекуляціями, які довели до фінансової кризи у Франції з прикрими наслідками і для інших валют. На світлині бачимо зачинений будинок біржі у Парижі. Закрито біржі й обмежено діяльність банків на необмежений час.

10 багатих країн світу відбувають фінансові наради у Бонні

Бонн. — У столиці Західн. Німеччини відбувається тепер одна з найважливіших конференцій за всі післявоєнні роки: 10 найбагатших держав світу заступлені на тій конференції своїми міністрами народного господарства та фінансів. Вони шукають виходу з ситуації, яка настала внаслідку кризи французького франка, спричиненої минулотравневими страйками у Франції та панічною втечею великих посідачів французької валюти. Справа набрала гострого характеру у зв'язку з фактом, що впродовж останнього тижня приплило до Західньої Німеччини 1,770.-000.000 дол. у французьких франках і золоті. За одну тільки минулу п'ятницю вплинуло до Західньої Німеччини 650 мільйонів дол. франками й золотом. Однаково західньо-німецький міністер народного господарства д-р Карль Шіллер, як і французький міністер фінансів Франсуа Ортолі заявились проти зміни курсу німецької та французької валюти. Спекулянти валютами сподівалися, що у Західній Німеччині прийде ревальвація німецької марки, себто підвищення її вартости у відношенні до доляра, та що, навпаки, у Франції прийде дальша девальвація, себто поменшення вартости франка. У тій конференції беруть участь віце-міністер фінансів Японії, міністри фінансів Франції, Бельгії, міністер економічних справ Швеції, міністер фінансів Голляндії, канцлер скарбу Британії, міністер скарбу Італії та міністер фінансів Канади. З'єднані Стейти репрезентує секретар скарбу Генрі Фавлер. Речниками Західньої Німеччини є згаданий міністер господарства д-р Карль Шіллер, міністер фінансів Франц Йосиф Штравс і державний секретар Ґюнтер Діль.

Чеський уряд стурбований страйками у користь демократії

Прага. — Чеський уряд і провід компартії проголосили заклик до народу, зокрема до робітництва, проти „непередуманих і нерозважних актів, які можуть штовхнути Чехо-Словаччину в катастрофу з непередбачливими наслідками". Чеські студенти „окупували" 12 будинків Карлового університету у Празі та в різних інших університетських містах і загрозили, що коли уряд вишле проти них військо або поліцію, то вони забарикадують будинок і всі кляси і прийде до проливу крови. 4-денний страйк чеських студентів, який має на цілі змобілізувати громадську думку на оборону загроженої демократизаційної політики, знаходить загальні симпатії в чеському народі. Студентам з різних сторін постачають даремні харчі, зокрема молоко й хліб, шпиталі прислали теплі харчі й накривала, по фабриках відбуваються прихильні для студентів віча. Уряд найбільше лякається, щоб робітники не підтримали студентів проголошенням власного демонстраційного страйку і щоб це не дало притоки Москві до нової інвазії. У своєму заклику чеський уряд запевняє, що прийняті Центральним Комітетом компартії постанови — це єдино раціональний компроміс між різними становищами й думками, що панують у державно-партійній верхівці. Загально вважають, що Густав Гусак, словацький комуніст, і Любомір Строґаль стали тепер найвпливовішими фігурами у Чехо-Словаччині, коштом впливів і реальної влади Александра Дубчека і прем'єра Ольдріха Черніка. Гусак і Строґаль втішаються довір'ям Москви. Чеські студенти вимагають, щоб пресова цензура обов'язувала тільки 6 місяців, щоб збережено свободу виїзду за кордон і щоб не обмежувано свободи творчости.

ЗСА не переговорюватимуть з СССР про обмеження ракетної системи

Об'єднані Нації. — Голова американської делеґації на Женевській конференції роззброєння Вілліям Фостер заявив на Політичній Комісії Об'єднаних Націй у ході дебат над роззброєнням, що „події" перешкодили Америці повести з Совєтським Союзом переговори про обмеження системи атомових ракет, зокрема відмови від надзвичайно дорогої і практично маловартної системи оборони проти далекосяжних атомових ракет. Фостер заявив, що „не передбачується" таких розмов „в найближчій майбутності". Фостер недвозначно звернув увагу, що трудно переговорювати з Совєтами про будь-яку справу з ділянки роззброєння, коли СССР перевели збройну інвазію до Чехо-Словаччини і перехилили в свою користь рівновагу збройних сил в Европі. Водночас новообраний президент Ричард Ніксон заявив через свого речника, що він спершу „докладно перевірить існуючі умовини", поки поручатиме Сенатові ратифікувати договір проти поширення атомової зброї. Той договір підписали вже к. 80 держав, але Сенат не ратифікував його ще, відклавши рішення у зв'язку з президентськими виборами та невідомими становищем Р. Ніксона.

Американська оркестра виконала твір українського композитора

Маркіян Бачинський

Кінґстон, Н.Й. (В.Л.). — Дня 10 листопада в Пукіпсі, Н.Й., а 11-го в Кінґстоні, Н.Й., симфонічна оркестра Hudson Valley Philharmonic Orchestra з великим успіхом вперше виконувала новий твір Маркіяна Бачинського „Нариси для оркестри". Слухачі тричі викликали автора і диригента тієї оркестри П'єра Монте, а "Kingston Daily Freeman", місцева газета, писала, що „композиція Бачинського була найвищою точкою у всій програмі". Маркіян Бачинський народився у Львові, в родині гімназійного вчителя Михайла Бачинського, студіював у Відні і Зальцбурзі, бувши активним пластуном. Закінчив музичні студії в Eastman School of Music у Рочестері, Н.Й., де в 1954 р. було вперше виконано його музичний твір "Allegro for Orchestra". Композицію студіював у відомого композитора Ернеста фон Догнани у Фльоридському стейтовому університеті. Від 1956 р. він працює викладачем музики в середній школі в Кінґстоні, Н.Й., де також диригує шкільною оркестрою, яка часто виконує його твори. М. Бачинський від 1960 р. є членом Hudson Valley Philharmonic Orchestra, де грає на скрипці.

Відділи УНСоюзу в Чикаґо відзначать ювілейним бенкетом 75-ліття „Свободи"

Чикаґо. — Сімдесятп'ятиліття „Свободи" і тридцятп'ятиліття „Українського Тижневика" буде відзначене тут урочисто ювілейним бенкетом, що його влаштовує у неділю 24 листопада ц.р. о год. 5-ій веч. Окружний Комітет Відділів Українського Народного Союзу в Чикаґо, під проводом І. Іванчука, як голови, та Т. Носієвича, як секретаря. У програмі бенкету, що ним проводитиме, як тоастмайстер, проф. М. Б. Куропась, передбачені промови ред. Б. Кравцева від „Свободи", ред. З. Снилика від „Українського Тижневика", ред. Ричарда Д. Гансена з „Чикаґо Трібюн", як також окрема мистецька частина у виконанні відомого українського артиста дир. Йосипа Гірняка. В музичному антракті гратиме оркестра катедри св. о. Миколая. Відкриття бенкету довершить — після проведення молитви о. Й. Шарим — голова Комітету І. Іванчук і заключне слово виголосить заст. гол. предсідника УНС інж. С. Куропась, після чого молитву-подяку проведе о. Т. Вілецький. Відбудеться бенкет в залі Феррара Менор при 5609 Вест Норт Евню у Чикаґо.

Ніяґарська Округа УНС відзначить 75-річчя „Свободи" 1-го грудня в Ст. Кетринс

Ст. Кетринс, Канада. — Канадійська Канцелярія Українського Народного Союзу в Торонті та Комітет Відділів УНС Ніяґарської Округи відзначать 75-річчя „Свободи" Ювілейним Концертом, що відбудеться тут в Чорноморському Домі в неділю, 1-го грудня о год. 3:30 по полудні. В програмі концерту візьмуть участь молоді мистецькі ансамблі: славний вже з багатьох виступів, зокрема під час відвідин Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого в Торонті, Дівочий хор „Веснівка" курсів українознавства святомиколаївської школи в Торонті під диригентурою Квітки Галини Зорич-Кондратської, та відомий місцевий танцювальний ансамбль МУНО „Дунай" під мистецьким керівництвом Ореста Самця. Ювілейну імпрезу відкриє заступник головного предсідника УНС і директор Канадійської Канцелярії Богдан Зорич, а доповідь про службу „Свободи" українцям в Канаді виголосить ред. А. Драган. Ювілейний концерт буде попереджений благодарственною Святою Літурґією, яку відправить в церкві св. Кирила і Методія о. декан д-р Микола Комар.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

ЗАПЛЯНОВАНО ПЕДАГОГІЧНУ КОНФЕРЕНЦІЮ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія. — Заходами Шкільної Ради УККА в Ню Йорку, при співпраці з Українською Учительською Громадою у Філядельфії, 7-го грудня о год. 12:30, в шкільному будинку на розі вулиць В. Каюґа і 16-ої, відбудеться Педагогічна Конференція. Вона розпочнеться показовою лекцією з української мови, з допомогою слухово - зорового апарату. Після обідньої перерви в Пластовому Домі на 10-ій вул. о год. 4 Марія Одежинська дасть пояснення до тієї лекції, а Ольга Головацька інформуватиме про технічні допоміжні засоби; будуть також висвітлені фільми про нові методи навчання.

ХОР „КОБЗАР" ДАСТЬ КОНЦЕРТ В НЮАРКУ

Нюарк, Н. Дж. — Дня 1 грудня 1968 року, в залі Мт. Вернон Скул, при Мт. Вернон Плейс та Токсідо Парквей в Нюарку, відбудеться програмовий - ювілейний Концерт славного мішаного хору „Кобзар" із Філядельфії. В програмі твори Бортнянського, Мендельсона, Гендля, Вахнянина, Лисенка, Колесси, Рудницького, Ваґнера, Сметани та Гуно. Атракцією концерту Гайдена є фортепіянове тріо ч. І. Г-дур. Хор „Кобзар" після 15 ліття свого існування вперше загостить до Нюарку на запрошення місцевого церковного хору „Трембіта", хору „Дивізійників" та хору церкви св. І. Хрестителя.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 9118.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Вашинґтон і Сайґон

Після відбутих у Парижі 28 засідань делеґатів З'єднаних Стейтів і Північного В'єтнаму, вже четвертий тиждень вони не відбуваються внаслідок спротиву уряду Південного В'єтнаму вислати свою делеґацію. Формально, південнов'єтнамський президент Нгуєн Ван Тіє відмовляється від спільної конференції із підпільно-революційним комуністичним Фронтом Національного Визволення на базі „рівний з рівним", не дуже теж погоджується на американську формулу, мовляв, „ми" можемо заявляти, що „не визнаємо" Фронту Національного Визволення, а „вони" можуть те саме твердити у відношенні до уряду Південного В'єтнаму, але все одно всі ті чотири сторони братимуть участь у конференції. Американський арґумент, що хоч ЗСА не мають дипломатичних взаємин із Північним В'єтнамом, проте мусять обговорювати з ним можливості замирення — не переконує південнов'єтнамських патріотів. Вони теж готові переговорювати й миритися з Північним В'єтнамом, але не хочуть вдаватись у переговори з комуністичними повстанцями й терористами, що їх зорганізував та озброїв Північний В'єтнам.

Як видно з недавньої гнівної заяви секретаря оборони Кларка Кліффорда — американські урядові кола дуже невдоволені бойкотом Паризької конференції збоку південнов'єтнамського уряду, закидаючи йому зламання в останній хвилині даної усно згоди на участь у тій конференції, Більшість американських газет з усіма ліберальними коментаторами підтримують це становище Вашинґтону, закидаючи південнов'єтнамському урядові невдячність супроти Америки та нерозумне ставлення перешкод її мировим зусиллям. Кларк Кліффорд недвозначно дав зрозуміти, що ЗСА можуть, не оглядаючись на південнов'єтнамський уряд, договоритись з Ганоєм щодо взаємного проголошення перемир'я і обопільного відкликання своїх збройних сил з Південного В'єтнаму, залишивши цьому останньому „вирішувати політичну проблему". Очевидно, що це тільки залякування президента Нгуєна Ван Тіє і його співробітників, бо здійснення такої погрози було б насправді капітуляцією Америки і глибоким обниженням її престижу: американські військові й політичні чинники здають собі справу з того, що коли тільки американські війська вийшли б з Південного В'єтнаму і залишили б його на сили власної армії, то вона не оборониться проти реґулярних військ Північного В'єтнаму, який умови напевно не дотримає, та проти комуністичних повстанських військ. У висліді Південний В'єтнам буде скомунізований, при чому не обійдеться без кривавої розправи з тисячами його патріотів. За таке закінчення 6-річної війни не варто було Америці платити кругло 30 000 вбитих, 185 000 ранених американських вояків і 120 більйонів долярів.

Але є коментатори, які не погоджуються з тими, що „гніваються" на Нгуєна Ван Тіє і його уряд. Передусім — не можна підходити до того уряду так, як його характеризують комуністи, що це ставленці й лакеї Америки. Нгуєн Ван Тіє, віце-президент Нгуєн Као Кі, прем'єр Тран Ван Гуонґ і тисячі інших видатних та освічених південних в'єтнамців — це люди горді, амбітні, з психікою людей незалежних. Далі: у цьому конфлікті між Вашинґтоном і Сайґоном велику ролю грає чинник довір'я. Не можна названим діячам дивуватися, що вони не мають довір'я до голови американської делеґації на Паризькій конференції, Аверелла Гаррімана. Для американського Уряду — це ветеран-дипломат з добрим знанням комуністів, досвідчений у переговорах із ними. Для вільних в'єтнамців Гарриман — це американський амбасадор у Москві з часів другої світової війни, один із головних співавторів Ялтинського договору, це член Женевських конференцій в справі французького Індо-Китаю, на якій передано комуністам Північний В'єтнам і допущено комуністів до уряду в Ляосі, де вони зразу повели нову громадянську війну. Південнов'єтнамські діячі переконані, що Гарриман і взагалі Уряд президента Джансона — всупереч своїм офіційним заявам — дуже радо погодяться на коаліційний уряд у Південному В'єтнамі з участю комуністів, аби закінчити війну. А в'єтнамські патріоти знають на прикладі сателітних европейських держав і на прикладі Ляосу, що значать коаліційні уряди з участю комуністів.

І тому Сайґон не квапиться до Парижу. Нгуєн Ван Тіє чекав на вислід американських виборів. Після того чекав — може новообраний президент Ніксон прибуде на нараду з ним. Тепер він чекає, поки Ніксон перебере владу. Він має більше довір'я до прийдешнього Уряду ЗСА, аніж до теперішнього. Будучи вдячним Америці за те, що вона рятує волю його країни на бойовищах, він боїться, що та воля може загинути на мировому конференційному столі. І нема чого докоряти йому за це і сердитись на нього, як ніби ворога миру.

В. Чапленко

ЩО МОЖУТЬ ЗДОБУТИ КВЕБЕКСЬКІ ФРАНЦУЗИ, А ЧОГО — НІ

Проблема збереження французької мови в канадійській провінції Квебек майже в усьому аналогічна з проблемою збереження української мови в Українській ССР, — тим то українцям не може бути байдуже, як буде французько-квебекська проблема розв'язана.

Як відомо, в Канаді найбільше схиляються до того, щоб офіційно всю Канадійську федерацію проголосити двомовною — англійсько-французькою. У такому дусі висловилась спеціяльно утворена Королівська комісія, що до її складу входив і наш мовознавець Я. Рудницький. Тепер уже внесено в Парлямент законопроєкт, згідно з яким кожний канадієць мав би право звертатися до федеральних установ та урядовців своєю рідною мовою. Як повідомляла „Свобода" з 22 жовтня цього року, законопроєкт цей має всі шанси на те, щоб бути ухваленим, бо й опозиційна Консервативна партія не виступає проти нього.

Цей законопроєкт, очевидячки, іде лінією домагань усіх канадійських французів (за винятком, зрозуміла річ, самостійників), а прем'єр Трудо, як француз, заступає в даному разі інтереси свого народу. Разом з тим ухвалення цього законопроєкту мало б, либонь, означати й обов'язкове поширення та узаконення англо-французької двомовности і на самий Квебек.

Таке „передбачення" можна знайти, зокрема, у недавнім „Звіті" комуністичної канадійської делеґації, що їздила на Україну для вивчення українського національного питання в СССР, і з того, що вона там знайшла, зробила висновок чи науку (або, як у „Звіті" по-російському сказано, „урок") для розв'язання національно-мовної проблеми в Квебеку. „Не можемо ми не підтримувати постійно принцип, — сказано у „Звіті", — що канадійсько - французька меншість поза Квебеком повинна мати таке саме право вживати своєї мови і навчати нею своїх дітей, як це має (тепер — В.Ч.) англомовна меншість у Квебеку". У цьому „передбаченні" найважливіша для нас констатація того, що англомовна меншість у Квебеку має свої школи, а це значить, що Квебек уже й тепер двомовний (це так, як росіяни мають свої школи в УССР, а українці поза своєю республікою їх не мають), і цього, очевидячки, згаданий законопроєкт, коли він стане законом, не скасує.

Яке співвідношення французької мови з англійською в самому Квебеку? Згідно з даними, наведеними в „Українському енциклопедичному словнику" (Київ, 1967 р.), у Квебеку всього населення 5,6 млн. (1965 р.), з-між них французів „близько 4 млн. і „понад 13 тис. українців", яких треба зарахувати, мабуть, до англомовної частини людности, яка має там понад півтора мільйона.

(З болем доводиться сконстатувати, що в цьому ж словнику, на ту ж літеру „К", у статті про Краснодарський край, не сказано зовсім, скільки там українців, а зазначено загально, що там населення 4218 тис. і що там живуть „росіяни, адигейці, українці й ін.", — у далекому й чужому Квебекові Москва дозволила порахувати навіть 13 тис. українців, а на українській етнографічній території, де українців мільйони, висунула на перше місце себе саму — росіян, а українців поставила навіть після адигейців, яких там тепер майже немає, бо на всьому Північному Кавказі їх тільки 80 тис.; у гаслі „Кубанські козаки" також не сказано, якої вони національности).

Я змушений користуватись цими „радянськими" даними щодо Квебеку, бо в приступних мені під час писання цієї статті англомовних довідниках — у Вебстеровому словнику (1959 року) та в "The Basic Veryday Encyclopedia" (видання 1954 р., розраховане для поширення й у Канаді) навіть не згадано, що в Квебеку живуть французи (очевидячки, імперіялістична „байдужість" чи „забудькуватість" етнічних більшостей щодо залежних від них національних меншостей властива не тільки москалям).

Але якщо ці „радянські" цифри відповідають дійсності, то тоді виходить, що французи в своїй провінції вже й кількісно загрожені, так, як загрожені українці на Україні, де росіян стає дедалі більше, а українців менше. А як узяти на увагу всю сукупність даних і умов щодо канадійських французів, то доводиться сказати, що з соціологічного погляду домагання всенакадійської англо-французької двомовности для французів Квебеку не тільки не корисне, а й згубне. Це те, що кінець-кінцем призведе до їх асиміляції й зникнення, як це загрожує й іншим національним меншостям у Канадійській федерації.

Той факт, що французи живуть у своїй провінції компактною масою, принципово не відрізняє їхнього становища від становища інших, дрібних національних меншостей, — це тільки на довше розтягне їхню етнічну агонію. Річ у тому, що й Квебек з його французькою людністю, так як, наприклад, і поселення українців у провінціях Альберті, Манітобі й Саскачевані (а також і український нарід в СССР) — це тільки частини більших цілостей, тих цілостей, що являють собою єдині суспільства (Канада й СССР). А в усякому єдиному суспільстві, як це я визначив у своїй теоретичній праці „Дещо про мову" (Ню Йорк, 1959 р.), загальновживаною мовою може бути тільки одна мова, і такою мовою з соціологічною закономірністю неминуче стає мова більшости чи панівної народности. З огляду на цей закон навіть юридично узаконена друга мова не може стати рівнозначною в даному суспільстві.

Людина з природи своєї одномовна, і хоч окремі люди можуть знати й більше, ніж одну мову, теоретично навіть необмежену їх кількість (як от наш акад. А. Кримський, що знав 40, а за іншими інформаціями 60 мов), але, поперше, і в поліглотів мусить бути одна основна мова (для літературної творчости в А. Кримського такою мовою була українська), а подруге — людська громада, нарід (як і первісна людина) може бути нормально тільки одномовна, а двомовність народу — це аномалія і виразна ознака його залежности від іншого народу або й прямого поневолення, як це маємо у випадку українського народу в умовах СССР.

Крім того, двомовність, як аномалія, не може бути довготривалою, — це тільки переходовий стан, і він неминуче призводить до переходу поневоленого народу на мову панівної народности й до повної асиміляції. Для того, щоб спинити дію цього соціяльного закону, треба змінити соціяльні умови, треба, щоб загрожений етнос вийшов із того єдиного суспільства, яке йому загрожує і в кінцевому висліді може проковтнути.

На підставі цих теоретичних міркувань можна сказати, що квебекські французи можуть здобути, а чого — ні. З огляду на те, що вони живуть у демократично-конституційній державі, де люди можуть здобувати свої права законодатним порядком, вони могли б домогтися виходу з єдиного мовного суспільства, тобто зробити свою французьку мову єдиною обов'язковою державною мовою в межах своєї провінції і так ізолювати її від англомовної більшости Канадійської федерації. Звичайно, ця ізоляція не означала б, що до Квебеку не могли б переселятися нефранцузи, але ті нефранцузи мусіли б на праці користуватися тільки французькою мовою. Історичні прецеденти для такої розв'язки — різномовні кантони Швайцарії, „мовна перебудова" Бельгії за цим зразком, з поділом її на французькомовну та флямандськомовну частини. Цього, здається, вже досягли, за допомогою Дубчека, словаки в Чехо-Словаччині, це, либонь, мають на увазі сучасні борці в УССР за збереження українського народу і його мови, оскільки домагання самостійности в сучасних умовах неможливе, як про це свідчить засуд Лук'яненка й інших.

Велика перешкода для до-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ЖОРЖИНИ...

Жоржини сперлися на пліт
І думають осінню думу.
Немов земля, налитий плід
Напоєм визрілого суму.

А павутиння срібний дим
Пливе й пливе
над стиглим світом.
Ген-ген, за лісом молодим
Лягло спочити синє літо.

ДАНИЛО КУЛИНЯК

Леонід Полтава

ВАЖЛИВІ ВИСЛІДИ ВАЖЛИВИХ АНКЕТ

(2)

ПОЛІТИЧНІ ПОГЛЯДИ

Які політичні погляди в наших студентів? 50.1% — прихильники незалежности України, 2.3% — ні; 15.8% — байдужі, 25.3% уважають, що українці в Канаді повинні давати підтримку Україні; 35.8% — ні.

Консервативна партія має підтримку майже половини студентів (48.2%); в провінції Альберті найбільше прихильників має Соціял-Кредитова партія (43.7 %).

Українські студенти є противниками комунізму, однак більшість (56.3%) уважає, що китайський комунізм становить більшу небезпеку, ніж комунізм російський. Фашизм осоружніший в очах наших студентів, ніж комунізм. Більшість студентів (63%) погоджується, щоб до університету запрошувано теж комуністичних промовців; але лиш 56.3% виявляє таке саме ліберальне ставлення до „фашистських промовців".

У загальному, сказав професор Боцюрків, політичне становище українських студентів в Едмонтоні таке: „трохи наліво, але близько центру".

Обдумуючи відповіді, можна прийти до кількох висновків. Перший: поширення лібералізму, а впарі з ним і відвертої чи таємної, у різних формах, комуністичної „науки", неґативно відбилось і на частині українських студентів (здебільшого представників 2-ої і 3-ої ґенерацій): аж 35% з-поміж них вважають, що українська вільна спільнота не повинна допомагати Україні в її боротьбі за волю і державну незалежність, 15% байдужі, і лише 25% висловились за активну підтримку українському народові в його справедливих змаганнях.

Другий висновок: українці середнього і старшого віку продовжують занедбувати найважливішу ділянку — відповідне виховання молоді.

Третій висновок: якщо українська вільна спільнота не змобілізує духових зусиль і матеріяльних ресурсів для зрушення вперед справи не тільки збереження, а й розвитку української культури у всіх її проявах, дослівно від книжки до опери, то наші втрати і втрати українського народу наберуть ще більш загрозливих розмірів, — годі далі імпонувати „гопакерією".

Четвертий висновок: для тих студентів українського походження, які виявляють зацікавлення українськими справами, проблемами, культурою, церквою, визвольним змаганням України — треба якнайширше відчинити двері до всіх українських установ, інституцій, товариств, редакцій видань і т.д., бо лише включенням студентської молоді в їх діяльність збережемо зорганізоване українське життя поза межами України і зможемо відігравати певну ролю в житті країн, де живемо.

Анкета в Альбертському університеті виявляє, що на не надто міцній кризі стоїть українська спільнота, зокрема представники старшого покоління, задивлені часто в самих себе, але не в майбутнє.

Здійснення анкети лише в одному університеті коштувало понад 2 тис. долярів та сотні годин добровільної праці проф. Б. Боцюркова і С. Побігущого, які ще не закінчили остаточної аналізи даних. Хто дасть такі фонди у ЗСА і хто займеться цією важливою справою?

Можливо, відповіді в Альбертському університеті не були характеристичними для загалу українського студентства, як це належать, наприклад, до правила й оголошення Студентської Громади в УНДомі у Ню Йорку, де на всю заліплену вістками стіну знайдемо лише 1-2 українською мовою. . .

Цілком інша, українська картина постає перед нами, наприклад, у Сиракюзькому університеті. Також інша анкета, у ЗСА, дає й інші відомості.

У студентському англомовному журналі „Горизонти", органі СУСТА, в числі 1/12 з ц.р. Андрій Чорнодольський — голова Союзу Українських Студентських Товариств Америки — поділився наслідками анкети, розданої 300 студентам під час першого СКВУ в Ню Йорку в 1967 р. Відповіли на ту анкету 125 студентів, переважно із ЗСА. Лише 4 з них не належать до українських студентських чи інших молодечих організацій, лише 10 осіб народились в Америці. Українська і англійська мови для цих молодих людей є рівнорядними мовами, більшість з них читають українські книжки, 40 осіб постійно читають українську пресу, 50 — іноді, 23 — рідко коли, а 9 — ніколи. Ніхто із 125 українських студентів і студенток з ЗСА не вважає себе — за анкетою — американцем, 31 вважають себе українцями, 60 осіб — що вони українські американці, а 17 осіб, що вони — американські українці.

Подібні відповіді були і від студентів з Канади. В політичному аспекті, на запит про президентські вибори в 1968 р., лише 3 голоси були за Гомфрі і 37 — за Ніксона, а 22 студенти не мали виробленої думки. Лише 17 осіб, належачи до українських церков, — не практикують, інші ж відвідують свої українські церкви, беруть більшу чи меншу участь в зорганізованому українському житті; 66 студентів переконані, що вони могли б допомогти в розвитку українського зорганізованого життя. Щодо комуністів і „комунізму", то українські студенти вважають, що треба дозволити в ЗСА видавати комуністичну газету — 38 осіб, не дозволити — 46 осіб, дозволити, але з певними обмеженнями — 40 осіб. Тотальна більшість студентів вважають, що українці повинні наскільки можливо зберігати українську культуру і традиції, але одночасно входити в загальне життя американського народу і всіх його груп (113 голосів); майже всі висловились за збереження і розбудову українських студентських організацій — для добра української справи.

З даних анкети виходить, що більшість українських студентів у ЗСА в розмові з друзями користуються і українською, і англійською мовами.

Зіставляючи дані обох анкет, канадійської і американської, треба пам'ятати, що в Альбертському університеті студіює багато канадійців українського роду другого і навіть третього поколінь, з-поміж яких чимало не володіють українською мовою. Однак і вони горнуться до українців, тож їх треба вітати з розкритими обіймами. Інша річ у ЗСА: більшість опитуваних студентів є дітьми нових еміґрантів та ще й живуть переважно при родинах, де панівною є українська мова і загальна українська атмосфера. Коли розглянути, наприклад, ролю українського студентства у ЗСА в справі Катедри Українознавства при Гарварді, то в цій преважливій ділянці праці студенти перевищили всі інші зорганізовані українські сили! Десятки, якщо не сотні наших студенток і студентів допомагають у школах ук-

(Продовження на стор. 3-ій)

ГІДНА РЕАКЦІЯ УКРАЇНЦЯ

У містечку Стівенс Пойнт у стейті Вісканзін виходить польський часопис „Гвязда Полярна". В числах цієї газети з 3 і 10 серпня ц.р. надруковано пашквільні антиукраїнські голоси двох польських гурра-патріотів. Вони настільки обурили п. В. Панасюка з Лонґ Айленду, Н.И., що він написав в обороні української національної чести й історичної правди статтю, яку той часопис льояльно надрукував у числі з 2-го листопада ц.р. в рубриці „Голоси читачів" під заг. „Згода і братерство".

Пан В. Панасюк, у своїй статті, втриманій у пристойному, гідному тоні, рішуче протестує проти користування в польській еміґраційній пресі глумливими назвами „руснаки", „русини" і „Русинія", вживання термінів „українці"-„Україна" тільки тоді, коли закидається їм якісь ганебні — видумані — діла. Український автор, зокрема, спростовує фальші про УПА та Українську Дивізію і вказує на політичне безглуздя — ставитись до України, українців і до українсько-польських взаємин з фанатичною ненавистю, з повним незнанням фактів, коли і Польща і Україна знаходяться під дійсною московсько-большевицькою окупацією і коли майбутність держав Польщі й України залежить не від взаємної ворожнечі, а від взаємної співпраці — проти спільного ворога.

Н. Н.

СВОБОДА ЦІНИ НЕ МАЄ

Ярослав Гайвас

(1)

Закарпаття не дамо!

До давніх споминів належать роки безпосередньо перед другою світовою війною. Хоч відійшли вони в безповоротне минуле, але їхні сліди назавжди залишаться в свідомості нашого народу. Неспокій і очікування чогось нового, хвилювання, надії, розбуджені прагнення тих днів і місяців є тим переживанням, якого не стерти. Події, великі й малі, діло рук і талану скромних одиниць чи великої громади, є каменем, на якому в майбутньому нові, юні руки й мозки, дужчі й уміліші від нас, ставлятимуть новобудови.

Роздертою була наша батьківщина, а нарід прибитий до землі. Ми, що жили на українському заході, з тугою виловлювали вістки з інших наших земель, а в першу чергу зі сходу, з-над Дніпра. Мала річка Збруч, а далі на північ невидна лінія в лісах, на полях і лугах розтинала живе тіло народу. І з-за тієї лінії, звідки ми ждали нових вітрів, підкріплення, заохоти, приходили вістки, в які не хотілося вірити: голод, як чорний помір, зганяв зі світу мільйони, а потім винищувано те, що ще залишилося в живих. Світ був не світом, а якоюсь божевільною кліткою, що в ній сильніший на очах усього людського роду винищував слабших. Як це так? — думалося нам. — Яка це держава, влада, закон, які це люди, що не мають у собі нічого людського?

В наші свята і в наші будні ми не знали спокою. Сивоголові дідугани якихнебудь Верби, Голоб, Мізуня чи Команчі в недільні тихі пополудні засідали на колодах і вели розмови. Спершу про оранку й сіножаті, про сільські билиці, а далі про боротьбу в убогих селах Полісся, про сіґуранцу, що хотіла вирвати їхнім далеким братам матірну мову й пам'ять про велику вітчизну, про тих, що „під чехами" після сотень років будяться до нового життя, про свою молодь, що збирається ночами на зарінках і щось плянує, радиться, до чогось готується, а в першу чергу про тих, що там „на Великій Україні" гинуть з рук нелюда, який затратив людську подобу.

Цими думками було сповнене повітря. Ним жили, дихали. Старі й молоді. А стиха підкрадалося щось невідоме, щось, що його ні чути, ні бачити, але воно було. Від нього кров густішала в жилах, зір відривався від землі в далекий простір. І ні дрібні щоденні клопоти, невигоди, нестатки, — а тих завжди було аж переливалося, — ні така відмінна, чужа, непривітна дійсність не міняли цього. Всупереч їм людина дивилася далеко вперед, наслухала й чула: недовго бути тому, що є. Іде щось нове, може жорстоке, а може велике, ідуть зміни . . .

Ми, мабуть, нічого не прагнули так гостро, так боляче, як змін. Змін у цілому нашому житті. Великого зрушення, що розтерло б і кинуло в небуття всі ті дрібні, надокучливі й такі понижуючі нас, як людей, справи й клопоти. Великого перелому, що геть розніс би всі ті більші й менші несправедливості, брутальну нелюдяність, що їх принесли або породжували чужа для нас влада та підбехтувана нею чужа панівна суспільність. Не багато гіршого може бути в житті людини — беручи до уваги сяке-таке нормальне життя у відносно нормальних умовинах — як постійне її понижування, зневага її національної спільноти, громади, найближчих збоку тих всіх урядовців, поліцаїв, поштарів, дорожників і всіх тих вищих, нижчих і найнижчих чинів, що їх вона зустрічала кожного дня. А вже що може бути гірше, як образа, кинута у лице людині тими, які повинні плекати високі вартості, шляхетні прикмети, які мають вести людей і людство до щораз нових осягів, до щораз вищих духових здобутків — учителів, священиків і їм подібних?

Хто з нас не пригадує тих ущипливих „нє розумєм" або „сцє польскі хлєб, муфцє по-польску", або такого визивного „єще вас нє научило?" Так нам казали дрібненькі представники влади, так сичали нам у лице високі державні диґнітарі Речі Посполитої Польської, що нібито мала бути і нашою державою, такими словами супроводили нас на вулиці звичайні польські громадяни. На словах всі вони мовили всіма голосами про велику державу, великі завдання, а на ділі були дрібними автоматами припадкової державної побудови, яку замість зміцнювати розвалювали власними руками, а замість рости й пнятися вгору рилися щораз глибше у землю, щоб накінець і загинути.

Сьогодні аж тяжко зрозуміти, чому таке наївне запаморочення впало на польську провідну верству, на її керівних мужів і на суспільність. Хіба допуст Божий, бо, як каже наш народ, „кого Бог хоче покарати, тому розум відбирає". Якось аж дивно ставало: живши між нами, поляки — і суспільність і урядові чинники — не бачили, що це не групка інтеліґентів, якась соціяльна верства, не якась політична партія чи професія, а нарід, цілий нарід у всій своїй масі на всіх своїх землях пробудився і вставав до будови власного життя. І, як завжди в такому випадку, не було сили, щоб спинила той природний гін. А вони, щойно привернувши свою державність, уже забули, що неможливо спинити нарід в його русі до свободи.

(Далі буде)

Пассейк, Н. Дж.

АКАДЕМІЯ ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ 50-ЛІТТЯ ЛИСТОПАДОВОГО ЗРИВУ

10-го листопада в Укр. Централі при Говп Евню, заходом УККА, відділ Пассейк та Клифтон, відбулась урочиста Академія з приводу Першого Листопада 1918 р. на рідних західніх землях.

Програма началась внесенням драпорів на сцену, після чого п. Оксана Борбич відограла на фортепіяні американський гимн, а при її супроводі на фортепіяні всі присутні відспівали український національний гимн. Відкрила Академію голова місцевого відділу УККА п-ні Марія Стефанів. Пан д-р Степан Ріпецький, бувший старшина УСС і УГА виголосив святочну промову. Пані М. Стефанів згадала про от. Н. Гірняка та д-ра К. Третяка, що вже відійшли у вічність, та поіменно викликала живих учасників Визвольних Змагань, а загинулим віддано честь вставанням із місць.

Д-р С. Ріпецький в аскравих красках відтворив образ Листопадового Зриву, посвяту українського воїна, що неодин спочив біля своїх командирів на Янівському цвинтарі. Прелеґент підкреслив момент, що до здійснення Листопадового Чину причинились попередні покоління. Перший Листопад був завершенням їхньої довгої праці. Доповідач говорив про зрадливу політику поляків супроти нас і ганебну ролю Падаревського. Незрозуміння наших Визвольних Змагань цілим світом, довело по 20-ти роках до упадку Польщі. Це незрозуміння сьогодні є причиною тісї катастрофи, що висить над світом. Ми бою не програли, твертвердив прелеґент, ми тільки під напором ворогів зійшли з поля бою, але цей бій іде, і він закінчиться перемогою українського народу, який здобуде свою вільну державу. Промова викликала захват серед слухачів.

Наступною точкою був монтаж з вірша В. Симоненка „В твоєму імені я живу", у виконанні Юнацтва СУМА з Йонкерсу під мист. керівництвом п-ні Олени Футали. Його виконано на високому рівні.

Наші славні бандуристи панове Роман Левицький та Володимир Юркевич відограли в'язанку стрілецьких та повстанських пісень. Захватові присутніх не було кінця. Пані Валя Калин виконала на високому рівені деклямацію монтаж поезій різних поетів під заголовком „Лиситопад". Від оплесків гриміла вся заля.

Цю вдало підготовану Академію закінчив хор „Боян" під кер. п. Я. Костишина, проспівавши дві повстанські пісні. Цей хор є гордістю нашої громади.

Піснею „Не пора, не пора" закінчено Академію. Пані голові місц. УККА М. Стефанів належиться подяка від громадянства, що доложила немало труду, щоб 50-ліття Листопадового Зриву закінчилось успішно й величаво.

(пяк)

ЧЕРГОВА ПОСТАНОВА ПРО ПОЛІПШЕННЯ ОБСЛУГИ НАСЕЛЕННЯ

Так зв. ЦК КП УССР схвалив чергову „Постанову про поліпшення побутового обслуговування населення". Журнал „Україна" ч. 41 інформує: у тій постанові сказано, що „слід наблизити послуги до населення, організувати обслуговування безпосередньо на виробництві" і т. д. Такі постанови виносяться майже щороку з нагоди різних большевицьких святкувань, для обіцянки-приманки населенню.

Українські колядки й щедрівки на платівці хору ім. О. Кошиця

Напередодні свойого 25-літнього ювілею хор ім. О. Кошиця з Вінніпеґу наспівав довгограйну платівку (стіріо), на зміст якої зложились 13 українських колядок і щедрівок. Деякі з цих музичних творів появилися вперше на музичному ринку. Платівку випустила вінніпезька фірма „Кантон Рекордс Лимитед", власником якої є Орест Палащук.

Хор ім. О. Кошиця (давніше хор Українського Національного Об'єднання) у Вінніпеґу є під мистецьким керівництвом Володимира Климкова. Шістьдесять особовий мішаний хор виступав в останньому десятилітті з концертами майже у всіх більших місцевостях західньої Канади, у Міннеаполісі, Монтреалі, Монктоні та Гелифаксі.

В репертуарі хору є твори Д. Бортнянського, А. Веделя, М. Лисенка, М. Леонтовича, К Стеценка, О. Кошиця, В. Ступницького, М. Гайворонського, Р. Скалецького, Б. Кудрика, А. Гнатишина, Г. і П. Майбородів, Г. Верйовки, М. Колесси, П. Маценка, Г. Китастого, А. Кос-Анатольського, Е. Козака та ряду інших композиторів.

Хор також має добрий жіночий склад, який на згаданій платівці виконує 3 коляди: „Що й у полі плужок оре", „Днесь поюще", „Ішли тріє царі". Геніяльний диригент О. Кошиць, який у двадцятих роках на чолі Української Републіканської Капелі полонив красою української народньої пісні ввесь західній світ, провів у Вінніпезі останні роки свойого творчого життя. Для відзначення славної пам'яті цього великого та незабутнього вчителя і диригента, хор УНО в 1967 р. прийняв назву ім. О. Кошиця та гідно репрезентує українську музичну культуру своїми виступами перед співгромадянами Канади та активною участю в українських концертах, академіях і різних національних святах. Платівку хору ім. О. Кошиця можна замовляти в українських книгарнях в Канаді та ЗСА або прямо в продуцента:

КАНТОН РЕКОРДС ЛТД
П. О. Бокс 1056 Вінніпеґ 1. Манітоба.

„РУССЕНШТРАСЕ" В ЛЯЙПЦІҐУ ...

„Молодь України" з 6-го листопада радіє тим, що в німецькому місті Ляйпціґу, в Сх. Німеччині, є вже вулиця під назвою „Руссенштрасе" — „Російська вулиця". На тій вулиці стоїть комуністичний музей „Іскра" і пише газета, „немає в Ляйпціґу людини, яка б не знала туди шляху" ...

ПОВІДОМЛЕННЯ РЕДАКЦІЇ

Між численними дописами з прерізних імпрез в наших громадах, часто трапляються такі, що їх надіслано без супровідного листа і без підпису, чи з такими підписами, як „громадянин", „парафіянин", „спостерігач" і подібне, що на одне виходить.

У зв'язку з цим інформуємо:

Редакція воліла б, щоб кожний допис був підписаний повним іменем і прізвищем його автора. Проте, як автор собі цього з будь-яких причин не бажає, він може підписати допис чи статтю криптонімом, але редакція мусить знати його повне ім'я і прізвище та точну адресу.

2. Усі листи і дописи, які приходять без підпису, вважається за аноніми навіть тоді, як на коверті є адреса висилача. Їх не будемо друкувати ані полагоджувати.

Редакція

УКРАЇНІЗУЙМО ЧУЖИНЦІВ

Це правда, що мусимо і можемо рятувати своїх дітей від потопання їх у чужому морі, і від теперішнього одичавлювання молоді, та улібнювання її до патлатих дикунів з намистом і дукачами. Ми самі можемо й повинні захоплювати й українізувати чужинців красою й чарами української мови, пісень, хорових і кобзарських концертів, нашої культури, мистецтва і звичаїв, танків, національних убрань і вишивок, писанок, колядок і щедрівок, та своєю вдачею, гостинністю з найсмачнішими в світі українськими борщами й іншими стравами та наливками, і нашими незрівняними церковними Богослужбами, співами й обрядами, та всіма невичерпними й різноманітними матеріяльними й духовними багатствами України! Якби все це мали інші народи, то вони давно б уже напевно причарували б усіх.

Як можемо захоплювати й здобувати симпатії чужинців своїми чудовими піснями, або танцями, — це добре показали і наші хорові й кобзарські концерти, і наш славний диригент Антонович, що зумів захопити й навчити голляндців чудово співати по-українському навіть і у Ватикані. Проф. Паньківський з дружиною на Гаваях навчили студентів Гавайського університету танцювати в театрі українську коломийку поряд з іншими екзотичними й модерними танцями. Наша відома прімабалерина Ніна Сулима в нюйоркській балетній школі зробила це саме і школа українознавства при Свято-Троїцькій катедрі УАПЦ в Ню Йорку з її участю зробила це на своєму святі 23 червня 1968 р.

І треба ж було тоді бачити щасливих батьків і дітей, наших і ненаших. Чужинці подивляли й фільмували наших і своїх дітей танцюристів і деклляматорів у барвистих українських і своїх національних убраннях.

Свято закінчення шкільного року розпочалось вступною промовою директора школи, проф. Михайла Сердюка. Він відзначив велику вагу школи українознавства для рятування нашої молоді від денаціоналізації, та заслуги Батьківського комітету, вчителів і жертводавців. Спільними стараннями удалося забезпечити школу кваліфікованими вчителями і навчальними приладдями та бібліотекою. Тому й число учнів у школі зростає, а всі учні 7-ої кляси переведені до 8-ої кл. Вони й учні 6-ої кл. зворушили директора своїм милим листом вдячности йому з найкращими побажаннями та пам'ятним подарунком.

Роздаючи свідоцтва учням, проф. Сердюк дотепно відзначав відмінників Ю. Пивовара, Яр. Саленка, Л. Кульбіду, Ір. та Ніну Сікорську, Л. Кейса, Л. і Н. Майстренків, В. Залізка, О. Кулішенка й ін. та наймейших, але вже „відомих артистів" Д. Кулик і „гуцулят" Г. Лозову й Л. Кручко, та Я. Саленка і 6-річного Ів. Лозового.

Незвичайна програма цього свята складалася з деклямацій учнів і клясичних та народних танців дітей цієї школи і учнів-українців і чужинців — балетної студій прімабалерини Н. Сулими. Вонаж склала і мистецьку програму, та підготовила її виконавців.

Першими виступили з деклямаціями найменші учні 1-ої кл. — Д. Кулик, М. Кирисюк, І. Гусак, Л. Кручко і Ю. Пивоварів, та учні 2-ої й 3-ої кл. М. Кульбіда, Я. Саленко, І. Лозовий, Г. Лозова та О. Кулішенко, а Л. Кульбіда закінчила деклямації віршів. Всі вони були заслужено нагороджені рясними оплесками. Потім слідували такі клясичні й народні танці, та виконавці їх, — українці й чужинці. Ноктюрн Шопена — вик. П. Котик, Л. Діяз, В. Фрелік; Вальс Шопена — Р. Той; Мінует Рамо — Г. Лозова, Я. Саленко; Чеська полька — В. Фрелік; Танок троянди (Спляча красуня) — Л. Діяз; Танок брильянта (Спляча красуня) — П. Котик; Вальс квітів Чайковського — Г. Лозова, Л. Кучко, Я. Саленко, І. Лозовий; Гопак — К. Северин, Л. Кульбіда, У. Майстренко, В. Кирисюк; Гопак із стрічкою — П. Котик, Л. Діяз; Гуцулка — Р. Той; Коломийка — П. Котик, Л. Діяз; Гуцульський танок — Г. Лозова, Л. Кручко, Я. Саленко, І. Лозовий. Музика й освітлення — В. Саленко.

Дуже добре, що пані Сулима погодилась показати всі ці танці і своїх учнів — навіть на цій малій церковній залі. Але й тут всі її вихованці своїми танцями, та ще й у національних убраннях, так захоплювали й чужинців, що вони часто засліплювали їх фільмовими прожекторами фотоапаратів, і вітали грімкими оплесками, та висловлювали українцям задоволення і вдячність за все, що вони тут бачили й чули.

А з-поміж чужинок-танцюристок тяжко було пізнати чорняву кубинку Л. Діяз, бо вона цілком „українізувалася" і нашим національним убранням, і майстерним танцюванням гопака зі стрічкою, та коломийки з серпом. А її достойною парою була П. Котик, українка, тут народжена в третьому поколінні. Так само, як і п. Той, що й вона добре виконала гопак і гуцулку. А чеську польку добре показала в чеському убранні і з куклою в руках В. Фрелік.

Але всіх перевищили, і дістали найбурхливіші оплески, та найдовше фільмування чужинцями, таки наші найменші „гуцулята" — Г. Лозова, Л. Кручко, Я. Саленко і „філософ" І. Лозовий своїм чаруючим усіх гуцульським танком і вальсом квітів. А також і своїми зворушливими поклонами усім своїм поклонникам. І дай Боже, щоб маленький Яр. Саленко згодом став великим балетмайстром, як віщували деякі його поклонники.

А після всього п. В. Саленко щиро подякував усім організаторам і виконавцям програми цього свята, і всім його учасникам, зокрема чужинцям, та особливо прімабалерині Сулимі, яку щиросердечно вітали всі рясними оплесками, а діти і школа передали їй дві китиці квітів. А найщасливіші від незабутніх вражень були всі виконавців програми свята і всі учні парафіяльної школи, що їх разом із дітьми чужинців, та з їхніми батьками, гостили тут ще й обідом з пресмачними українськими стравами, які також добре допомагали „українізувати" тих гостей.

І треба лише побажати, щоб цей і такий гарний приклад наслідували ще з більшим успіхом інші наші школи українознавства в Америці й Канаді та в інших країнах на добро і славу всім українцям.

П. С.

ЩО МОЖУТЬ ЗДОБУТИ КВЕБЕКСЬКІ ФРАНЦУЗИ, А ЧОГО — НІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

сягнення такої мовної ізоляції Квебеку — наявність значної англомовної меншости в цій провінції, а демократія не може пригноблювати навіть малої меншости. Проте, це єдине, що квебекські французи, залишаючись у складі Канади, могли б здобути. Якже вони домагаються тепер, через отой законопроєкт, поширення своєї мови, як другої державної на всі канадійські провінції, то це просто нездійсненне домагання. Якщо цей закон і буде ухвалено, то він залишиться тільки на папері в літеральному розумінні цього слова — в офіційних написах, на блянках установ тощо. Це не примусить мешканців англомовних провінцій знати французьку мову як другу рівноцінну з англійською, бо вона фактично у всеканадійському маштабі нікому не потрібна, оскільки нефранцузи зможуть любісінько обходитись без французької мови навіть у самому Квебеку, коли він як частина Федерації буде двомовний. А цю двомовність квебекські французи мусіли б допустити як, сказати б, компенсацію за свою вимогу щодо французької мови у нефранцузьких провінціях. Тим то ця вимога для справи їхнього самозбереження, як я сказав уже, не тільки не корисна, а й шкідлива.

Перешкода для цієї нездійсненної вимоги була б ще й у тому опорі, який можуть чинити їй інші етнічні меншості Канади, наприклад, українці в згаданих вище провінціях, що воліли б зберегти свою рідну мову в ролі другої мови замість щоб засвоювати справді таки непотрібну їм французьку. І таке домагання, як відомо, висунув член Королівської комісії проф. Я. Рудницький у своїм окремім застереженні до постанови про англо-французьку двомовність.

ВАЖЛИВІ ВИСЛІДИ ВАЖЛИВИХ АНКЕТ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

раїнознавства та в рідних школах у праці старшим, заради виховання молодшого покоління в дусі української культури; багато працюють з дітьми в СУМ-і, Пласті, ОДУМ-і.

Отже, немає причин малювати загальну картину занадто чорними барвами, особливо коли врахувати, що від України нас відділяють не лише чотири тисячі миль, а й московсько-комуністична окупація. Є лише декілька великих потреб: більше уваги студіюючій молоді, більше нагод для зустрічей з нею, більше запрошень до співпраці і, одночасно, більше зрозуміння того, що нова генерація — це не попередні генерації, і що ми всі — старші і молодші — повинні спільно шукати нових шляхів, нових нагод і змог допомагати Нескореній Україні та нових можливостей ставити на вищий рівень не тільки наші ювілейні академії, а й увесь той прецінний скарб, що сумарично зветься українською національною культурою.

Послухаймо ще кілька молодих голосів.

Цього року українська студентка-патріотка Наталя Дяків розпочала на сторінках „Канадійського Фармера" дискусію, яку далі провадить середньошкільна і високошкільна молодь з Канади й Америки.

Наталя Дяків заявила: „Українська правда повинна бути вільною від чужих правд. Чужа правда, свята чи не свята, не повинна домінувати над національною українською правдою". Середньошкільниця Ірина Швець із Гартфорду, Конн., писала: „Для мене мови українська і англійська не є ніяким тягарем. . . Мені тільки перескочило 15 років, а я починаю розуміти, що без української книжки не можна удосконалити української мови і бути свідомою українкою". Студентка з Манітоби Тетяна Муренко писала: „Нова ґенерація, особливо ж молодь, виховалась на волі, має більші вимоги до життя, розуміє глибше культуру і її розвиток, прояви, покази. Старші повинні допомогти творити, поширювати, поглиблювати наші умовини в нових часах. А тому треба допустити більше молодь до слова, до керми, творчої діяльности". Студентка дораджує старшим, щоб вони сприяли влаштуванню зустрічей української молоді з усіх вільних країн і між країнами. Учениця з Квебеку, Ліда Топчан, яка вільно володіє українською і французькою мовами завдяки батькам, школі й товариству, стверджує: „Мені українська мова допомагає бути українкою, як французам — французька". Л. Забіренко наводить приклад, як студентка Нюйоркського університету Людмила Козак відповіла студентові-грекові на його „ти є рашен": „Коли б росіяни завоювали Грецію, то ти був би росіянином чи греком?" Грек засоромився і перепросив шановну й свідому студентку".

Коротко: Україна має поза своїми межами когорту молодих оборонців, а старше покоління українців у країнах вільного світу має підростаючу чудову молоду зміну. Треба лише давати якнайширшу дорогу тим, які вже йдуть українським шляхом, а тим, що відходять — по-справжньому заімпонувати вдома, в церкві, в школі, в театральній залі і нашою непохитною поставою в змаганні за державність України, за право народів на власну державність.

Анкети дають багато, щоденне життя дає ще більше, — воно дає нам великі надії, які вимагають великої уваги і також праці.

(Кінець)

Українку обрано до правління англійської жіночої організації

Лондон. — На річних зборах англійської жіночої організацій „Стендінґ Конференс оф Вименс Організейшен", що відбулись у Манчестері, переобрано головою тієї організації панну Г. Свінделс, а до Правління обрано, між ін. членками, голову Об'єднання Жінок п-ні А. Остап'юк. „Українська Думка" ч. 41 повідомляла, що та англійська жіноча організація координує діяльністю 12 складових товариств, у важливих справах посилає петиції до Парламенту. Українки здобули там доступ на важливий форум.

ГОЛОВНА УПРАВА ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ВЕТЕРИНАРНИХ ЛІКАРІВ

Ділиться сумною вісткою з Членами Об'єднання, Приятелями і Знайомими, що дня 10-го листопада 1968 р. в Торонті помер несподівано Почесний Член Об'єднання, довголітній член Головної Управи, сеніор українських ветеринарних лікарів

св. п.

д-р вет. АНТІН БАЗАР

ПОХОРОН відбувся в Торонті в дні 12-го листопада 1968 року.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Головна Управа Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів в Чікаго, Ілл.

СПОРТ

Редаґує В. Сохан

КАЛЕНДАРЕЦЬ ЗМАГАНЬ УКРАЇНСЬКИХ КЛЮБІВ

УСК Ню Йорк — „Макабі", футбольні змагання з циклу гор за Чашу ЗСА відбудуться в неділю, 24-го листопада о год. 2-00 по полудні на грищі Шіцен Парку в Норт Берґен, Н. Дж.

„Тризуб" — Філядельфія — „Н. Й. Інтер", мистецькі змагання Американської Футбольної Ліґи відбудуться в неділю, 24-го листопада о год. 2.30 по полудні на стадіоні Едісон при 29-ій і Клірфілд вулицях у Філядельфії.

„Чорноморська Січ", Нюарк — „Лансерс", Рочестер, мистецькі змагання Американської Футбольної Ліґи відбудуться в неділю, 24-го листопада, о год. 2.30 по полудні на стадіоні Фейрлі Дікенсон Університету в Медісон, Н. Дж.

УСК — „Б. В. ГОТЧЕ" 2:0

Ню Йорк, 17-го листопада. — Футбольна дружина УСК-у, яка виступила до цих мистецьких змагань „Великої Десятки" у підкріпленому канадійськими змагунами складі, здобула другу перемогу сезону над німецькою одинадцяткою „Б. В. Готче". Вже на 5-ій хвилині Пирдон, один з „поворотців" з Канади, стрілив перші ворота для УСК-у з кутової подачі. Сім хвилин пізніше УСК підвищив вислід на 2:0 зі стрілу Кера. Впродовж цілої першої півгри мала дружина УСК-у значну переваґу та цілий ряд ворітних нагод.

В другій половині зустрічі гра проходила вирівняно, але добра гра цілої дружини УСК-у вповні заслужено закінчила змагання із незмінним переможним вислідом.

Після 8 відбутих гор має УСК на свому конті дві перемоги, одну нерішену і п'ять поразок, які складаються на 5:11 точок і відношення воріт 9:18.

До змагань із „Б. В. Готче" виступила дружина УСК-у в складі: Герлі, Ґонзалес, Ірфелт, Фінні, Янґ, Мек Кулі, Зелен, Шмотолоха, Досл, Пирдон, Кер і на резерві Россет.

— о —

„ТРИЗУБ" — „ЛАНСЕРС" 2:0

Філядельфія, 17-го листопада. — В незакінчених товариських змаганнях, які перервано після 45 хвилин внаслідок темряви, здобула дружина „Тризуба" перемогу 2:0 над гостями з Рочестеру. Дружина „Лансерс" прибула на визначені мистецькі змагання Американської Футбольної Ліґи з таким опізненням, що суддя Стерленд з Вашинґтону після довшого вичікування відсвистав воковера, а щойно п'ятнадцять хвилин після цього офіційного кінця мистецьких змагань з'явилися рочестерські футболісти.

Тоді, за обопільною згодою проводів обох дружин, відбулися для зібраних глядачів товариські змагання, які почалися щойно о год. 4-ій по полудні, тому й не могли тривати довше як 45 хвилин, бо грище залягла вже повна темрява.

Ця товариська зустріч пройшла на досить високому рівні, і дала глядачам чимало емоційних та гарних моментів. Перші ворота для „Тризуба" здобув на 34-ій хвилині гри Палета, а другі ворота для „Тризуба" впали п'ять хвилин пізніше зі стрілу Ваґнера.

Склад „Тризуба": Тарнавський, Яковина, Каранца, Луна, Вотсон, Пасаче, Педра, Литвинюк, Палета, Пеша, Ваґнер. На резерві: Народовський, Мігль і Соляно.

В табелі АФЛіґи, в групі семи дружин, займає „Тризуб" друге місце з точками 10:4 і відношенням воріт 13:11, за лідером табелі „Дартс" з Вашинґтону, які мають вже 9 відбутих гор і 17 здобутих точок.

— о —

ПРОФ. С. ПОПЕЛЬ ЗНОВУ ЧЕМПІОНОМ ПІВН. ДАКОТИ

В Четвертих Шахових Першостях Північної Дакоти, одинокому річному турнірі за офіційний чемпіонат стейту, вийшов знову переможцем відомий український шахіст проф. Степан Попель. В цьому турнірі взяли участь 36 шахістів, які змагалися за звання першуна стейту і за чашу „Першого Крайового Банку і Траст Ко.". Цю чашу здобув проф. Степан Попель, а на другому місці турніру опинилися: у відкритому турнірі Сомнер Соренсон, а в аматорському — Брус Нордстром. Проф. Степан Попель, відомий зі своїх численних успіхів шахіст ще в Україні, має вже за собою цілий ряд осягів у шахових змаганнях на терені ЗСА.

— о —

ДРУЖИНА Л. ЛУЦЕНКА ЗДОБУВАЄ ПЕРЕМОГИ

Футбольна дружина Стейтового Коледжу Монтклер, керівником і тренером якої є сам колишній футболіст Леонард Луценко, ще недавній змагун українських клюбів на Сході ЗСА, здобула у високошкільних першостях своєї округи (конференції) перше місце з найкращим досі осягом 11 перемог на 12 гор. Увисліді такого успішного футбольного сезону в своїй окрузі футболісти Л. Луценка одержали запрошення до участи в турнірі кращих високошкільних футбольних дружин східніх стейтів, що було першим визначним досягненням якої-небудь дружини репрезентанта Монтклер Коледжу за 41 рік участи в дружинових першостях різних видів спорту.

Дружина Монтклер Коледжу під проводом Л. Луценка перемогла в своїй окрузі репрезентантів таких коледжів: Іст Стродсбурґ, Ґласборо, Нюаркський Інж. Коледж Міський Коледж Ню Йорку, Петерсон, Стейтовий Коледж Нюарку. Ст Пітерс. Маріст, Манмаут, Прет і Блумфілд. Одиноку поразку 1:2 потерпіли футболісти Монтклеру в зустрічі із Стейтовим Коледжом Джерзі Ситі.

В турнірі кращих коледжових дружин Сходу показалися футболісти Л. Луценка дуже гарно, бо закінчили цей турнір на другому місці. Тут варто теж підкреслити, що Леонард Луценко є членом 14-го відділу УНСоюзу в Нюарку, Т-ва „Чорноморська Січ", та що він одружений із колишньою Міс Союзівкою Лярисою Роговською.

— о —

„Ч. СІЧ" ПЕРЕМАГАЄ У ВІДБИВАНЦІ

В середу 13-го листопада, розпочала жіноча відбиванкова дружина А „Чорноморської Січі" з Нюарку сезон гор новоствореної жіночої відбиванкової ліґи стейту Ню Джерзі. У своїх перших змаганнях сезону відбиванкарки „Ч. Січі", якими проводить інж. А. Лапичак, здобули перемогу 2:0 (15:6, 15:7) над дружиною ІВКА Раґвей.

Дружина А „Чорноморської Січі" виступила в складі: Я. Олесницька, Д. Сенежак, О. Ярош, О. Бук, Л. Лапичак, Л. Тимяк, М. Яцикевич. В цій першій грі сезону суперником „Ч. Січі" була одна із найкращих дружин ліґи, яку веде і тренує Л. Морґан, відома змагунка відбиванки на Сході ЗСА. Дружина А „Чорноморської Січі" заграла ці змагання дуже добре з додержанням усіх принципів модерної гри відбиванки і на високому рівні. Певні та сильні серви (головно у Л. Тимяк), добрі стинки (О. Бук, Д. Сенежак, О. Ярош), як також розважна і з посвятою гра (Л. Лапичак, М. Яцикевич, Я. Олесницька, яка була промотором гри) принесли дружині заслужену перемогу з гарним вислідом. Слід відмітити в цілій дружині, за виїмком однієї змагунки, поправу у старті та співпраці між змагунками.

Інші висліди гор ліґи:

Курса - Самміт 2:0 (15:12, 18:16).

Линдгурст — Лівінґстон 2:0 (15:5, 15:2).

ЗИМА В ПАРИЖІ

Засипана снігом одна із головних вулиць, що веде до Тріюмфальної Арки в Парижі (Франція).

ПРАВОСЛАВНА ГРОМАДА КУПУЄ ДІМ ПІД ЦЕРКВУ

Париж. — Православні українці вже понад 10 років збирають фонди на будову власної церкви, і тепер їхні заходи увінчались успіхом: за готівку в 300 тисяч франків — 1 000 фр. дорівнює 200 дол., куплено в гарній дільниці Парижу шкільний будинок, що на трьох поверхах має 15 кімнат. Велику залю в будинку буде переобладнано під церкву, Храм св. Симона, на пошану імени Гол. Отамана Симона Петлюри. Збірка фондів триває, бо вартість закупленого дому становить, включно з нотаріяльними оплатами, 450 тисяч франків. У справі купівлі будинку, як інформував журнал „Рідна Церква" ч. 76, тісно співпрацюють Комітет будови храму, Братство св. Симона і Парафія УАПЦеркви в Парижі.

ТАРЗАН, ч. 6096. Хто кого зловить?

— Вкінці Ітів голод за м'ясом може бути заспокоєний . . . Чорногузи, яких я досі не бачив. Будемо старатися придбати одного!

— Я досить малий, то ж зможу піти та зловити одного, поки вони не відлетять!

— Вернися, Іто! Ти замалий, щоб їх зловити . . . Вони зловлять тебе!